

hou obíratí, následkem čehož za tuto příležitostnou práci — službu — se nemohou považovati za pojištěním povinné. Župní úřad naříkaným rozhodnutím potvrdil výměr okresního úřadu z jeho důvodů. O stížnosti uvážil nejvyšší správní soud toto: Podle § 2, odst. 1 zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., jest pojištěním povinen a podle tohoto zákona pojištěn, kdo v republice Československé vykonává práce nebo služby na základě smluveného poměru pracovního, služebního neb učňovského a nevykonává jich jako vedlejší zaměstnání nebo příležitostně. Stačí tedy k tomu, aby zaměstnanec byl vyloučen z povinného pojištění, vykonává-li práce nebo služby, jinak pojištěním povinné, buď jako vedlejší zaměstnání nebo příležitostně. Jde tu tedy o dva různé, samostatné důvody pojistnou povinnost vylučující. Žalovaný úřad z okolnosti, že zmínění zaměstnanci jsou školou povinné děti, usoudil, že jich hlavní zaměstnání jest samozřejmě návštěva školy a že pasení dobytka, jímž se mohou zabývatí jen o prázdninách, třeba považovati za práci příležitostnou ve smyslu citované normy. Stížnost vytýká, že z okolnosti, že tito zaměstnanci konali námezdní práce jen v letní době (od 10. července do 28. srpna, resp. od 1. srpna do 25. září 1926) ještě neplyne, že by šlo o práce příležitostné. Stížnosti třeba tu přisvědčiti. Příležitostnou jest práce, je-li se zřetelem k obvyklému zaměstnání zjevem toliko nahodilým, ojedinělým a netvoří-li takto řádný zdroj příjmů osoby pracující. Z této definice se pak podává, že nelze mluvit o práci příležitostné při pracovním poměru takovém, který zaměstnanci jest po delší dobu řádným a snad jediným zdrojem výživy. Stěžující si strana již během řízení správního tvrdila, že sporný pracovní poměr trval nepřetržitě delší dobu — 6 až 8 neděl — a byl v kritické době jediným, hlavním zaměstnáním jmenovaných zaměstnanců. Tyto okolnosti mají podle toho, co bylo shora řečeno, rozhodný význam pro vyřešení otázky, zdali jde o práci příležitostnou. Ježto žalovaný úřad okolnosti ty nezjistil a k nim při rozhodování nepřihlédl, vykládaje si zřejmě nesprávně zákonný pojem práce příležitostné, zůstalo řízení v podstatné části kusým a bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o správním soudě. Stěžující si strana namítala v odvolání ze dne 17. února 1927, že i kdyby tu nebylo pojistné povinnosti, tím že zaměstnavatel jmenované zaměstnance řádně k pojištění přihlásil a pojišťovna přihlášku tu přijala, vznikl pojistný poměr se všemi důsledky, které k němu zákon pojí. S touto námitkou se žalovaný úřad nevypořádal, ač tak učiniti musil, když byl názoru, že jmenovaní zaměstnanci pojistné povinnosti nepodléhají. Z těchto úvah dospěl nejvyšší správní soud ke zrušení naříkaného rozhodnutí.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 8. února 1929, č. 2569/29.)

K § 25. n. z. — Okresní správa politická v K. výměrem ze dne 20. srpna 1926, č. 36.263, zrušila podle § 19. zákona ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. z., usnesení představenstva a dozorčího výboru okresní nemocenské pokladny v K. ze dne 13. června 1926, jímž usneseno poskytnouti okresní správní komisi v K. bezúročnou zápůjčku, případně později dar ve výši 500.000 Kč, ježto výslovně podle § 25 výše citovaného zákona ve znění upraveném zákonem ze dne 20. listopadu 1917, č. 457 ř. z., ničeho ze jmění pokladny nesmí býti použito k jiným účelům než pokladenským, takže usnesení to jest zřejmě protizákonné. Zemská správa politická v Praze rozhodnutím ze dne 12. února 1927, č. 515.979, odvolání okresní správní komise v K. zamítla z toho důvodu, že okresní správní komise není legitimována k podání stížnosti do onoho opatření dozorčího úřadu nemocenské pokladny. Z tohoto rozhodnutí se odvolala dále okresní správní komise v K. Ministerstvo sociální péče však naříkaným rozhodnutím odvolání nevyhovělo a potvrdilo rozhodnutí zemské správy politické z důvodů v něm uvedených. O stížnosti okresní správní komise v K. uvážil nejvyšší správní soud toto: Námitky stížností, jež vytýkají

žalovanému úřadu, že nedal provést zjištění o tom, že vznikla mezi okresní nemocenskou pokladnou v K. a stěžující si stranou perfektní smlouva o zápůjčce, resp. smlouva o daru, kteroužto smlouvu nebylo oprávněno rušiti představenstvo okresní nemocenské pojišťovny v K., dále že neprovedl zjištění o tom, zda pokladna oněch 500.000 Kč povolila ze svého jmění či z rezervního fondu, míjí se cíle, ježto se týkají vesměs merita sporného případu, to jest přípustnosti a zákonitosti dozorcího zákroku, a brojí tím proti něčemu, o čem naříkané rozhodnutí výroku neobsahuje. Žalovaný úřad zamítl odvolání stěžující si strany — recipovav důvody rozhodnutí úřadu II. stolice — jedině pro nedostatek její aktivní legitimace k podání stížnosti do opatření dozorcího úřadu nad okresní nemocenskou pokladnou. Tím odmítl zabývat se věcně námitkami, jimiž stěžující si strana brojila proti onomu dozorcímu zákroku okresní správy politické. Mohla by tedy stížnost v řízení před Nejvyšším správním soudem vznášeti jedině námitky v tom směru, že žalovaný úřad vyslovil nedostatek aktivní legitimace stěžující si strany neprávem. Námitku tohoto obsahu též uplatňuje stížnost vytýkajíc, že ministerstvo schválilo stanovisko zemské správy politické, že okresní správní komise není legitimována k podání odvolání, aniž dalo provést podřízenými sobě úřady řízení, jímž by se bylo zjistilo, že okresní správní komise jest nejenom úřadem, nýbrž i zaměstnavatelem a tudíž i členem okresní nemocenské pokladny, jenž v této své vlastnosti proti rozhodnutím jejích orgánů jest oprávněn podávati opravné prostředky. Výtkou tohoto obsahu jest zajisté uplatňován právní názor stěžující si strany, že její aktivní legitimace v předmětném sporu jest dána tím, že jest jakožto zaměstnavatelka členkou okresní nemocenské pokladny. Námitku tohoto obsahu nelze uznati důvodnou. Zákrokem, jímž dozorcí úřad zrušil usnesení představenstva a dozorcího výboru okresní nemocenské pokladny v K. ze dne 30. června 1926, kterým bylo usneseno poskytnouti ze jmění pokladny částku 500.000 Kč okresní správní komisi v K. buď ve formě bezúročné zápůjčky, buď ve formě daru, zasáhl úřad do vnitřní správy, do hospodaření a majetkových dispozic okresní nemocenské pokladny. Opatření takové nezasahuje však nijak přímo do právní sféry jednotlivých zaměstnavatelů v nemocenské pokladně sdružených, dotýkajíc se jich jen nepřímo důsledky, které snad bude míti pro jejich zájmy. Stížnost jednotlivých zaměstnavatelů proti dozorcímu zákroku v hospodaření pokladny byla by tedy přípustna jen tehdy, pokud by zákony, upravující vnitřní poměry pokladen, přiznávaly jednotlivým zaměstnavatelům výslovně určitá práva, ať povahy materiální, či procesní. Tu přichází v úvahu zákon ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. z., podle něhož daný spor byl také řešen, kterýžto zákon však nepřiznává zaměstnavatelům jakožto jednotlivcům nižádné přímé ingerence na vnitřní hospodaření pokladny, ani legitimace k hájení práv pokladny. Z titulu práv zaměstnavatelských nemůže proto stěžující si strana se domáhati legitimace v předmětném sporu a není proto nezákonným, když úřad s tohoto hlediska legitimaci stěžující si straně nepřiznal, není pak ani vadou řízení, když nezjišťoval, zda stěžující si strana jest zaměstnavatelem a členem pokladny. Že by stěžující si straně příslušela popřená legitimace z důvodu jiného (zejména z její vlastnosti jako spolukontrahenta při oné majetkové dispozici pokladny), v tom směru nemá stížnost konkrétní námitky. Nemůže proto nejvyšší správní soud, jsa podle §§ 5 a 18 zákona o správním soudě při své kogniční činnosti vázán na návrhy stran a přesně konkrétně stěžné body, zákonitost naříkaného rozhodnutí přezkoumati s jiných stížností neuplatňovaných hledisek. Z těchto úvah dospěl nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti jako bezdůvodné.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 21. února 1929, č. 3641/29.)